

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖИВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ И. Ненадовићъ.

ТЕЧ. VI.

Овај листъ излази Вторникомъ, Четврткомъ и Суботомъ на по табака. Цена му е за 3 мес. 4. за пола год. 8 а за целу год. 16. цв. За огласе плаћа се 3. кр. ср. одъ врсте за едан-путъ а 5 кр. ср. за трипутъ.

№ 18.

Колумбъ.

(Свршетакъ)

Колумбъ е са обичномъ формомъ и торжествомъ за добио островъ шпанской круни. Добри Индианци гледали су то, али нису ништа о томе разбирали; премаду су питали, по комъ праву страни ови дошљаци населѣну земљу освајаю. Островъ е носио име Гваснахани; одкровитель назвао га е Сан-Салвадоръ. Колумбъ е съ почетка извѣстно држао, да е на какавъ Индианцима принадлежећи островъ дошао, и тако доцније се увѣрио, да е нову часть света открио. Збогъ ове преваре назвали су обитателъ оне Индианци; и текъ доцније су се разликовали ови острови именовъ „Западна Индия“ одъ оне старе одсадъ Источна Индия назване Индије. Онъ е открио јошть веће острове, гао Кубу, Хаити; примория су свуда показивала богатство растѣния, лепе предѣле, кристалисанъ изгледъ вода, ясно плаво небо, трептећа сазвѣздя, што они јошть никадъ дознали нису. Често су наилазили на мало изображение и ратоборније обитателъ. Нѣгови краљви звали су се кацике. Еданъ одъ ови приповедао е Колумбу, наравно више знацима него рѣчма, да су њи често непријателски сусѣди карайбски острова нападали, заробљенике одвлачили, пекли и ели, Колумбъ е дао кацике разумети, да би онъ хтео на његовомъ острову (Хиспаньола или Хаити) еданъ мали градићъ за обрану противу они людождера подићи, и еданъ помоћни гарнизонъ у њму оставити, кое врло обрадуе обитателъ. Колумбъ самъ морао е о своме повратку мислити, еръ му се една лађа већъ разбила, а и пратиоци његови нису му били сасвимъ сигурни. Онъ е оставио ту 39. Шпаньолаца, и опоменуо њи да се пријателски обходе са Индианцима, узме неколико обитателя и произведе њинове земљъ, и подъ вѣтрилама крене се на трагъ у Европу.

Една страшна буря умало што ние уништила ове пловце и њинове важне вѣсти. Колумбъ кои е само то гледао да важни задатакъ, кои е онъ садъ постигао, неостане човечеству неодокрывенъ, напише хитно едно извѣстие на пергамену о своимъ одкровенияма и то добро затвори у едно буре, и баци га у море. Садъ е очекивао мирно свою судбу. Но опетъ се морао радовати, што е успѣхъ свога предузећа самъ обявио, Небо се разве-

дри и доспе Колумбъ у шпаньска пристаништа. Съ каквимъ е радостнимъ узвикомъ био онъ одъ овде налазеће се гомиле люди дочеканъ, коя га е пре 7. месеци са истогъ места гледала, како е на лађама одлазио! Звон е звонило, топови су пуцали и загушили га тискајући се кадъ е онъ са своима съ литиомъ у главну цркву дошао. Дворъ се бавио онда у Барцелони, и Колумбъ морао е целу Шпанию проћи; ово е било прави триумфски походъ, и почемъ е торжественно предъ Фердинандомъ и Изабеломъ, кои су на престолу седели, извѣстие засведочио, тада е у собранию владало тако усхићенъ и одушевленъ, да е Колумбъ мислио, да е ово награда за све трудове и његову жертву; то е био најлепши данъ његовогъ живота.

По целой Европи летела е вѣсть о новоодокрывеномъ свету и све е, нарочито учене люде обузелo одушевленъ и усхићенъ. Сваки е садъ желио у новъ светъ њи, да би се са златомъ и сребромъ натоварио и после неколико месеци опетъ вратио. Съ Колумбомъ е скоро 1500. люди одпутовало; нови острови су пронађени и велико богатство скупљено. Али сиромаси обитателъ били су одъ сребролюбиви Шпаньолаца страшно мучени, и Колумбъ самъ, као странацъ, съ неблагодарношћу е награђенъ био. Краљ ние одржао уговоръ, него е послао едногъ благодарногъ Шпаньолаца за вице-краля, на Колумбово место и овај заповеди многозаслужногъ мужа у гвожђе метнути. Краљ га е истина опетъ ослободио, али торжественно потврђена условия уговора ние му испунио, и према е онъ јошть три путована предузео и нове земљъ открио, опетъ ние био почитованъ, но е бригомъ и гоненъ притиснутъ свршио онъ 1506. год стазу свога уморногъ живота. Мртво тѣло његово буде на островъ Кубу однешено.

превео съ њмачкогъ

Д. Х. Павловићъ.

Мале приче.

(Особити Просякъ) — Найчудноватія просякъ, кои намъ се икада появио, дошао е у едно њмачку варошъ, овомъ човеку могло е бити одъ прилике 50 година. Његова е главна цѣль била, да срца люди троне и разжали високимъ изреченияма и крупнимъ рѣчма. Но будући е онъ свой матерњи езикъ кои е онъ доста збунѣно разумевао високимъ изразима јошть већма изопачавао, то е неразговетностъ његовогъ говора превазилазило булазнения

манитогъ. Една њгова молба, управљена устмено на едно лице гласи овако: „Анђелски возлюбљени човече и господине! Будући почемъ се ја усуђуемъ, упасти изненада у вашу доброту, — да би вамъ повѣренъ моје горе у душу попело се, — небесни Богъ, који то уме наградити благословомъ вишињгъ творца на дѣци и цѣломъ потомству до трећегъ и четвртогъ колена у напредъ и на трагъ, еръ ја припадамъ вама у скромномъ посртаню, и у одважности убеђена на прекомерно сажалѣнъ вашегъ особитогъ милосрдія, како би се небо разширило и надъ сиротиньомъ и богатима кога сунце и многи новци осветљавају; — но сиротиня е врло ружна стваръ, која у сузама ближњи наши жалостъ и свакојака чувствованя порађа. Добри господине и човече! Дођи ће вече и јутро, кадъ ћемо ми сви бити позвани и на теразіе мерити се, и онда ће онај, који намъ није ништа дао бити у доброту ексикъ, и претегну ће теразіе. И онда ће сиромашакъ доћи и казати: „Ово е онај, који е имао изобилие у оскудности благодушія и доброте, и анђеол ће полетити са путиромъ, па ће у њга покупити сузе, које су у невољи и свакојакимъ приликама текле, и сасуће њ за олакшанъ бѣдни у путиръ страдањя. Но ја овде стоимъ и говоримъ, и нико ме не чуе, а то долази изъ тврдога својства ваше душе и пр. и пр.

Пожертвованъ едне супруге. — Господинъ Д, еданъ богатъ земљъ притяжатељ изъ едне африканске француске населбине, дошао е у Француску, узео е едну любвостойну младу девојку изъ провинціе Нормандіе за жену, и одвео е на своя добра у населбини. Они су две године дана живили у највећој слоги и њиова срећа јоштъ е већма узвишена рођенъмъ едногъ сина. После овогъ времена дошао е еданъ младињ, рођакъ госпое Д, у ту населбину и био е за неко време гостъ ове фамилије, а затимъ е узео квартиру за себе. Но онъ е ипакъ наставляо посѣте тако ревностно и често, да се у господину Д, коме е врела африканска крв у жилама текла, распламтило саревнованъ. Њгово саревнованъ подозреванъ јасно се обистини, кадъ му е еданъ одъ њгови робова јавио, да се рођакъ госпое Д, у невреме пушта у кућу. Господинъ Д, употреби обично лукавство, казавши кодъ куће, да ће ићи на путъ; онъ е пакъ међутимъ изъ обличивъ куће вребао и стражарио, и видио е у зору оногъ младиња излазећа изъ њгове куће. У тренутку најдивљъ ярости убие онъ рођака изъ пушке. Затимъ е ушао у кућу, и имао е разговоръ са својомъ женомъ. Онда затимъ предстане онъ суду добровољно и зактевао е, да га осуде. Убијство е било јасно доказана стваръ, и није се могло никако одрицати, и господинъ Д, није ни на едно питањъ одговорио. За време трајућегъ судейскогъ изслѣдованія предстала е госпоа Д, сама суду, изјавила е съ неколико рѣчи, да е она мужа свога преварила и да е то едини поводъ крвавомъ дѣлу; које е онъ учинио. Кадъ е све ово изказала, пала е она у несвѣсть, и извели су е напољ изъ суднице. У мѣсто да се господинъ Д, стресао и у яростъ долазио при погледу своје жене, онъ е био пораженъ тугомъ и очајњимъ. Судъ и заклетѣ судіе рѣше, да увреда, кају е онъ претрпио, довољно извинява њгово преступленіе, и онъ буде едностранно одъ сваке казни ослобођенъ. Госпоа Д, изиђе изъ куће свога мужа и живила е петъ година у едномъ бѣдномъ кућерку у највећој самоћи. После овогъ

времена падне г. Д, у тешку болестъ, тако, да су већ и лѣкари дигли одъ њга руке. Њговъ се последњи часъ све ближе и ближе примицао, но прие него што е изгубио сасвимъ своју свѣсть и снагу, даде онъ къ себи дозвати гувернера, судіе и остале чиновнике цѣлогъ насеља, више свештенство, своје близке сроднике и поверителне пријатељ, и изјави имъ јасно и съ највећомъ озбиљношћу, — да онъ одъ тешке туге и кајња умире — да га е она у договору, који е съ њоме после убијства имао, савршено увѣрила, да се оне посѣте њногъ рођака нису тицале њ, него едне девојке, коју су они били узели подъ свое, — да њгова супруга никако није дозволити хтела, да онъ чисту истину призна; еръ изъ узрока тога, што е тај погинувши рођакъ био врло богатъ, и што би имањ њгово по праву наслѣдја имало припасти госпои Д, не би се можда казиваню њномъ веровало; па башъ кадъ би га судъ и ослободио, ипакъ би на чести њговой остала лага, и обште би мнѣније њга прећутно осуђивало. — Послѣдице ове исповѣсти на смрти лежећегъ супруга биле су тако ненадне, као и околности, које су њ произвеле. Обште презренъ, којимъ су до тогъ времена сматрали госпою Д, преобрати се на еданпутъ у одушевљено обожаванъ њногъ јуначкогъ пожертвованя; избрани членови целогъ саюзногъ друштва оду у скупу у бѣдну колебу госпое Д, и однесу е у триумфу њномъ супругу, који е скинувши овомъ исповѣсти теретъ са своје душе, и у чувству радости, што е своју добродѣтелну супругу опетъ кодъ себе видио, набрзо оздравио, и садъ имаю обоје изгледа за дуговѣчни и срећни животъ

М р и ц е.

(Награда одпадника одъ вѣре.) Еданъ Християнинъ у служби богатогъ едногъ Турчина пређе у вѣру исламску (потурчи се), и извѣсти о томе свога господара. „Ја се томе одъ свегъ срца радуемъ“, одговори му Турчинъ, „но будући ти садъ већ више несмешъ вина пити, то ћу ти ја одсадъ 30 гроша манъ на месецъ давати, него што си пре имао.“ Притомъ заповедио е газда укућанима, да пазљиво мотре на овогъ вѣроломногъ човека, да неби и њга — газду — у чему преварио или покрао.

— У Варшави живљаше пре неколико година еданъ браварски калфа, именовъ Мияило Ганенци. Овај калфа добио е одъ мѣстне власти изъ Нью-Јорка (у сѣверной Америци) писмо, да е њговъ рођакъ Јосифъ Ганенци у тој вароши умро, и њга поставио за наслѣдника цѣлогъ њговогъ иманя које е износило 2 и по милиона талира. Овакови догађаји нису по себи тако нечувени и чудни; но најсмешније е ово што слѣдуе: Мияило Ганенци саслушао е ту вѣсть са највећомъ ладнокрвности, као какавъ Холандезъ, и изјавио е, да ће онъ отићи у Нью-Јоркъ, да прими своје наслѣдие; но онъ то неће учинити пре, догодъ неизиђе време, на које се онъ кодъ тогъ майстора погодио, које ће бити текъ Јунија месеца идуће године, а то единствено изъ тогъ простогъ узрока, што е онъ кодъ тогъ майстора већ 20 година не-престано радио, и што е онъ за цѣло ово време уживао благоволенъ свога майстора. Онъ е исто тако тврдо остао при својој намѣри, узети за жену куварицу свога майстора, едну добру и радену селянку, које е онъ њој одавно обећао, и чекао само време, да побольша своје

станѣ. Овај занатлија био е тада 33 године старѣ, и ние могао и при највећемъ прилѣжанію ништа стећи.

— Чудновата е она судба хинезки трговаца, кои са Сибириомъ трговину воде. Уплете ли се какавѣ Хинезѣ у такву трговину, онда постае онѣ у своје отечеству сасвимѣ туђинѣ, и нѣгови га едноплеменници избегаваю; управо рећи, онѣ се сматра као неки изгнаникѣ. Бал се онѣ већ еданпутѣ населио у Нахмацин, то онѣ већ више неужива права хинезвогѣ грађанина. Онѣ се несме више вратити у внутреность хинезкогѣ царства, шта више нѣму е забранѣно и ступити у писмени саобраћай са своимѣ приятельима и сродницима. Овакавѣ човекѣ живи онда између две преградне државе, а непринадлежи ни едной, и управо ние ничи. Онѣ се више несме вратити у Хину; но при свемѣ томѣ онѣ е поданикѣ хинезки и служи своју државу. Онѣ живи непрестано међу Русима, а ипакѣ у случаю нужде нема кодѣ Руса никакве заштите, ерѣ између Русіе и Хине постои уговорѣ, да све државе една другој узаямно враћаю нѣове бегунце.

— У области Фарѣ-Уестѣ, на западној части сѣвѣрне Америке врло е простѣ начинѣ просидбе кодѣ тамошњи млади населѣника. Они тамо неласкаю много нити се заносе, ерѣ зато немаю они времена. Младићѣ посѣти свога сѣ одрастлимѣ беркама обдареногѣ сусѣда и пита: „Како се наодите?“ сѣдне на столицу испредѣ оцака, плуне у ватру, и неговори више ни рѣчи. Кадѣ е онѣ овако неколико посѣта учинио, каже онѣ дѣвојки, коју е заволео; „Я би васѣ узео за жену!“ Одговорѣ е обично: „Я противѣ тога немамѣ ништа.“ Они отиду онда безѣ околишена мѣстномѣ суди, кои надѣ нѣима сврши грађански бракѣ (безѣ свештеника); а кадѣ случайно какавѣ мисионарѣ или други какавѣ свештеникѣ прође онуда крозѣ варошѣ, онда се надѣ нѣима сврши и вѣрозакони обредѣ.

(Едно людско чудовиште.) Као таково може се узети нека Варвара Магдалена, кѣи Лудвика Шада, префекта вароши Улма. Она е живила упрвој половини прошлогѣ вѣка. Она ние могла провући нѣну главу крозѣ обичанѣ прозорѣ, такве е дебљине и обима нѣна глава била. Обимѣ нѣногѣ тѣла износио е више одѣ петѣ рѣчи. Нѣне руке бияу дебеле колико еданѣ обичанѣ човекѣ у тѣлу. Ноге пакѣ биле су јошѣ еданпутѣ тако дебеле. Нѣнѣ доручакѣ састојо се изѣ 24 велики земичака са шербетомѣ, а нѣнѣ ручакѣ изѣ 4 и по оке меса са многимѣ зелѣмѣ. Она е одѣ шале поела 6—8 лебчића, кои су пре сто година доста велики били, кѣ томе пила е она по 1 и по оке луте ракле и много вина и пива. У вече ние ела много, и рано е легала, а живила е 40 година.

(Нѣмачки факирѣ.) Бруно Варендорфѣ, доминикански калуђерѣ у Либеку носио е одѣ године 1386. кадѣ му е била 21 година, око гологѣ тѣла као поясѣ еданѣ гвоздени прстенѣ, два палца широкѣ. Овај прстенѣ био е изнутра, гди е кожу додиривао, снабдѣвенѣ са 24 гвоздени шилака. У 28-ој нѣговој години опасео е онѣ руке око лактова и ноге око колена са јошѣ четири гвоздена прстена, исте ширине, кои су такође имали изнутра сваки по 24 ситни шилака. Ови петѣ прстена при-

тегао е онѣ сѣ гвозденимѣ ланчићима, да се неби тамо амо померавали, и то тако, да е свакадѣ и непрестано нове болове осећао, па ма лежао, ишао, стојо, клечао, или ма како кретао се. Ово гвоздено прстенѣ називао е своимѣ каятелнимѣ крстомѣ. Сваки шилакѣ у нѣима имао е пакѣ особито неко значенѣ. Кадѣ е умро, било му е 63 године, и тако е онѣ пуне 42 године мучио своје тѣло. Почемѣ онѣ ние ово прстенѣ никадѣ скидао то е оно одѣ непрестаногѣ тока крви, причинѣнѣ одѣ оштри шилака, било сасвимѣ зарђало и у месо зарастло.

ДОМАЊЕ НОВОСТИ

В. Београдѣ 11. Фебруара. Јуче е био испитѣ и прстенованѣ ађутанта княж. подполковника г. Ђорђа Карађорђевића. Скупѣ е био у двору княжескомѣ, одакле се на многобројнимѣ колима ишло после 5 сати кући девојчкѣ. Воена банда ишла е напредѣ. Нѣгово Високопреосвештенство г. Митрополитѣ по сходномѣ говору о браку и о дужностима брака учинио е испитѣ. Поводомѣ овимѣ давао е г. мајорѣ Миша Анастасјевићѣ сјајнѣ балѣ у зданию кодѣ „Круне“ на кои су многобројни гости свакога реда позвани, одлично дочекани и угостићени били. Свѣтла Княгиня, господа Конзули, паша, а тако исто и многи гости изѣ Земуна и други места присутствовали су овоме редкомѣ веселю у нашој вароши.

— Секретарѣ Суда Окр. Шабачкогѣ г. Лазарѣ Дамяновићѣ после краткогѣ врућиногѣ болованя преселио се у вѣчностѣ и био е у прошли Четвртакѣ саранѣнѣ у Шабцу.

+ У Параћину 5. Фебруара. Кадѣ првобрачни остане удовѣ, а назвао се отцемѣ деце, коју у двострученомѣ оданости упру очи у нѣга, очекивајући у нѣму заступника материнске нѣжности, свакојко е предметѣ общегѣ сажаленя; но ова саучастностѣ већимѣ деломѣ тичесе деце, коју ће данасѣ сутра добити маћию, коју да л' ће бити повой, да л' бичѣ, то се везна. Тежко ономѣ, кои мора стрепити у овој неизвѣстности! Овакве мисли намећусе саме при погребу матере, супруге и домаћице. Алѣ кадѣ смо данасѣ испратели до гроба супругу нашегѣ отличногѣ свештеника г. Пантелеимона Поповића, и ако смо плачни били, ипакѣ насѣ е деце ради блажила та мысао, да ова благотворнимѣ рѣшеніемѣ вселенскогѣ собора немаю нужде страшити се, ерѣ нѣима е црквенѣ законѣ забраномѣ второгѣ брака обезбѣдио за свагда любовь отца, узевшегѣ на себе мило бreme матернѣ нѣжности. Природа неће себе изневерити. При свемѣ томѣ неда се одолѣти чувству, које постае врло мекано у подобнимѣ тренутцима. Безчеданѣ свештеникѣ едѣ у пола има за себе саучастностѣ; алѣ, кадѣ видимо за мртвачкимѣ носилама сѣ трупомѣ отца и свештеника, са две нејке дѣвојчице, онда насѣ срдце заболѣ е сузе намѣ потеку одѣ жалости. Тай е случай при овдашњимѣ г. пароху нашемѣ. Сви га сажаљѣвамо и молимо Бога, да га подпомогне сносити своју велику скорбѣ. Спроводѣ е био сјајнѣ према нашемѣ месту. Три свештеника са г. намѣстникомѣ чинодѣйтвовала су и еданѣ одѣ нѣи говорио е слово на оделу, свршеномѣ у цркви. Сва учећа се младежѣ ов-

дашњи основни разреда обоегъ пола заедно са своимъ гг. учителяма и г. учительномъ као и многобројни сажители, нарочито женскиѣ испратили су покойницу рођену у месту, бракомъ сачетану год. 1841., петнаестъ лѣта съ венчанимъ другомъ своимъ поживившу и у 34 години одъ рођеня са животомъ раставшусе, оставивши по себи три жива порода, гореспоменуты двое женски и едно мушко одъ 12 година, питомца београдске Гимназіе. Вѣчна іој память!

СТРАНЕ НОВОСТИ.

Изъ Париза телеграфираю: да персиски посланикъ Ферук-канъ неће у Лондонъ ићи, ерѣ њгови преговори са лордомъ Ковлеомъ нису по њговој желји успѣли. Графъ Киселѣвъ вратио се изъ Нице. Законодавной скупштини учинѣно є предложѣнъ да се сто хиљада франака годишнѣ маршалу Пелисию опредѣли.

„Преса“ явля да є по извѣстию общти Агебург. новина, у њенови еданъ свештеникъ хтео убити свога Епископа. Но сређно є оно покушенѣ осуеђено. Ближе околности о томе новомъ злочинству нису іоштѣ познате, само то новине кажу да є злодѣй кадѣ є ножъ на Епископа замануо повикао: „Кадѣ њенова има свога Сибура, нека има и свога Вержеа.“

— Изъ Цариграда являю: да є Омер-бей у име Порте заузео Сулину. Варошь Комратъ као накнада за уступлѣни Болградъ, преданъ є рускимъ комесарима 3. тек. мес.

— Оно пре што смо явили да су непријателства се Кинезима престала, ниє истина. По најновимъ извѣстияма одъ Кине, непријателства еднако траю. Нити є царъ Кинезки вице-краля кинезкогъ Ђха збацио, нити є англискомъ адмиралу Сеймуру предложѣна мира чинио.

— Руски пароброди извозе еднако войску на черкезке обале, да потомъ свое велике операциє започну.

— У Техерану (у Персиі) велико є одушевљѣнѣ за ратъ. Многе хиљаде свовольника отишле су къ югу да се съ войскомъ саюзе. Персияни сматраю овај ратъ съ Англезима као неки свети ратъ. Међутимъ сви су изгледи за миръ.

— По єдној депеши изъ Марзеля являю новине: да су Руси 30.000 войника у Арменіи скупили, и са военимъ потребама натоварени 8 лађа отишле су одъ Астрахана къ обалама провинциє Мацендерана. Руси намѣраваю на пролеће противу Арата воевати.

— Француска ће да умложи свою войску у Риму іоште съ пола бригаде.

— Изъ Бесарабиє чує се: да є послованѣ пограничавајуће комисіе тако далеко успѣло, да се до конца Фебруара можемо свршетку њногъ задатка надати.

— Француска намѣрава да умали свою войску.

— Изъ Париза одъ 5. т. м. являю: да є царъ у слову своємъ при отварањану законодавне скупштинѣ, напоменуо да размирица швайцѣрска са прайскимъ краљемъ нема никаквогъ ратногъ значая; и да ће саюзне войске скоро оставити Грчку. Потомъ споменуо є да сада, кадѣ сва правителства у најболѣмъ споразумљѣно стое, треба у унутрашњости снагу и богатство народа уређивати и развјяти, и проче“, Бечке новине нарочито „преса“ одъ 6. т. м. критизираю много ову беседу и кажу да є то єдна одъ најнеопредѣлѣнѣи бесѣда, кою є игда царъ на свој уста изговорио. „Ниє ни єдну“ вели „речъ изустіо коя би могла подићи мало завѣсу у коіој су завиєни будући планови наполеонске дипломациє. Ниє изустіо ни єдну важну речъ ни о унутрашњој ни спољашној политики. Ни єдне речи нема о истоку, нити о подунавскимъ княжествима. О Русиі прешао є са тайне пунимъ ѣутанѣмъ, Енглески саюзь єдва є єдне речи удостоєнѣ. И у Енглеској и у Француској осећаю се сада своя положѣна. Стари саюзи нису са свимъ разкинуги, нови нису іоштѣ везани. Іоштѣ є знаменития она празнина царевѣ бесѣде о унутрашњој политики. Навѣштѣни премештай каєнски заточника са нездравогъ и убіяјућегъ острова Гвѣяне у Алгирь, то є триумфъ Европскогъ мнѣнія, противъ неумолимѣ досаданѣ системе. Ми съ наше стране често смо се питали, съ коимъ правомъ француско правителство одъ Неапла иште рачунъ за поступањѣ са политичнимъ заточеницима, оно, коє политичке преступнике безъ пресуде и безъ решения судія административнимъ путемъ на островъ Гвѣяну шалѣ, гди нездрави воздухъ мора најздравиѣгъ европейца најдалѣ за три годинѣ уморити. Енглезке, а затимъ све — осимъ француски — европске новине писале су противу грозности каєнске. И садѣ премештаємъ политички заточника немогу се они што су поморени оживити, неможе се оно загладити. Надежда, да ће у царевѣ бесѣди бити напоменути програмъ за слободне изборе, и тако исто надежда да ће царъ у своіој бесѣди обећати законѣ о печатнѣи учинити да небуду тако драконски, преварена є. Царъ по свомъ обичаю метнуо є уво на землю француске, чуо є муѣлу тутняву у унутрашњости землѣ и мумланѣ іоштѣ несмирени страсти, и то га безъ сумнѣ научило, да у євој години іоштѣ ниє време, оно што є пре 4. годинѣ у лепимъ речма обећао „На зданию коє є на основима спасѣногъ друштва подигнуто круну праве слободѣ ставити.“ („Преса“)

— Изъ Котора одъ 25. Јануара пишу: Сутра или прекосутра доћи ће овамо князь Данило и княгиня Даринка, јови ће у Корѣ ићи, гди є єдна сестра княгинѣна за єднимъ Гркомъ удата. На овомъ путовану прати ће княза француски конзулъ и єдна одъ њгови сестара. Пко 400 люди разгртали су ово дана снегъ одъ Цетинѣ до Котора куѣа ће князь проћи, (нуто! нуто!) И то се чує као извѣстно, да ће князь преко Марзеля отићи у Паризъ, да самъ собомъ заступа црногорске ствари кодъ цара Наполеона.

О Г Л А С Ъ.

Подписани продає куѣу съ плацѣмъ налазећу се у сокаку кодъ Барякъ паміе, коя низквомъ дугу не под-

лежи. Она садржава 4. собе, ганга, єдну куйву, шталу, подрумъ и пространу авлию. Ко буде имао волю предречѣну куѣу и плацъ купити, нека се

подписаномъ најдалѣ до 1. Марта о. г. обрати ерѣ є доциѣне неће моћи добити у Београду 11. Фебр. 1857.

Јованъ Кујондићѣ.